

Eit takk og eit velfar

til

dei medlemene av Seins musikkag som no reiser, or bygd. 29/9. 1945.

Tone: "I fjor gjett" og gjeita".

Sjå lidene gulnar, og borte vert blonen,
og dagane stuttnar, for hausten er komen.
I storm ser me lauvfall og skogtoppar svagar,
og høyrer kor bekkjer og elvane klagar.

Ja, tenk at den solrike sumar er faren,
og borte vert Gauken og Erla og Staren.
Me ofte kan sjå, når i lufti me glytter,
ein "songfugleher" som or heimlandet flytter.

Frå "Solrenning" og vil der "songfuglar" draga.
Me få som vert att kjenner trong til å klaga,
fordi han vert borte, den fylldige tonen
i frå vårt musikkag i indremissjonen.

Ja, styrken vil minka, me likar oss illa.
Men i denne pause og trykkjande stilla
me nanni på dei som skal reisa, vil nemna;
når dei alt i haust utor bygd vil stemna:

Ho Solveig ho vert då den fyrste på lista.
No heve ho berre å pakka i kista.
Sitt utstyr av klede ho no må få samle,
for ho skal til byen og stella dei gamle.

Ho Aslaug på Slettå var alltid so stille.
Men likevel visste ho stödt kva ho vilde.
No fer ho til Lithovda, til ho Johanna,
og ingen skal få henne til noko anna.

Ho Gunnhild frå Haugland me ogso lyt missa.
Og at ho skal heimatt, me prøver å gissa.
Men kanskje vår gissing er bort i ein "blåne"
kanhenda ho reiser til bydn om ein måne,

Ho Halldis trur visst at ho pengar kan telja,
og vega på såpa, og småspikar selja--.
Å stå på butikk er det störste i verdi.
Me vonar ho ei går fallit under ferdi.

Men er ikkje dette "venodigen" laga,
at Oddny frå Rydland til Bergen må draga
når hjarta og hugen vil nordetter fara?
Den kjærleiken er ei forundarleg vara.

Det var vel dei ferraste av oss som ana,
at Björg kom å reisa so langt som til Fana
frå han som arbeider på lensmannskontoret.
Me tykkjer at dette er merkjeleg vore.